

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

R. C.,

zastoupený advokátem Mgr. Vladanem Valou,
se sídlem Marie Steyskalové 62, 616 00 Brno

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí,
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. 000372/A-10, č. j. 95/580/16,3117/ENV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Správa CHKO Beskydy (dále jen „Agentura“), kterým nebyla žalobci povolena výjimka ze základních podmínek ochrany modráska bahenního a modráska očkovaného pro účely výstavby osmi rodinných domů na pozemku parc. č. XXX v k.ú. x ve smyslu ust. § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon“) z důvodu, že neexistuje veřejný zájem na výstavbě rodinných domů, neboť uspokojování bytových potřeb obyvatel obce lze zajistit výstavou na jiných pozemcích na území obce Halenkov, kde ke kolizi s ochranou zvláště chráněných druhů živočichů nedojde.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce má za to, že postup orgánů ochrany přírody a krajiny je zatížen libovůlí, což vede k nepřezkoumatelnosti tohoto postupu a to s ohledem na to, že žalobce zahájil řízení ještě předtím, než byl schválen nový územní plán. V tomto řízení vystupovala Agentura jako dotčený orgán a nechala si zpracovat naturové hodnocení, přičemž v tomto hodnocení není vůbec uvedeno, že zamýšlená výstavba na pozemku žalobce a pozemku č. 100/1, které byly hodnoceny společně jako lokalita „121“, by měla mít nějaký negativní vliv na populaci modráska bahenního, či modráska očkovaného. Bylo však uvedeno, že tato výstavba může mít „významný negativní vliv“ na populaci tuňáka obecného a chřástala polního, přitom ani jeden z těchto ptáků se na pozemku žalobce nevyskytuje. Následným vypuštěním pozemku žalobce ze zamýšlené zástavby se hodnocení vlivu případné zástavby dané lokalit změnilo z negativního vlivu na pouze vliv „mírně negativní“. Za takového stavu věci není změna naturovaného hodnocení logickým vyústěním změny rozsahu zamýšlené zástavby, ale právě naopak logiku postrádá.
3. Žalobce si je vědom, že stanovisko Agentury k územnímu plánu není přímou součástí projednávané věci, avšak postoj jak Agentury, tak žalovaného dostatečným způsobem demonstruje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, resp. naprostou svévoli dotčených orgánů, které si fakty hrají, jak se jim zlíbí.
4. Shora vytýkaný postoj dotčených orgánů se pak naprosto totožným způsobem projevuje při hodnocení stěžejní otázky dané věci, a to prokázání jiného veřejného zájmu pro účely udělení výjimky pro povolení zástavby pozemku ve vlastnictví žalobce. Žalobce má za to, že potřeba výstavby nového bydlení v obci Halenkov je v zásadě neoddiskutovatelná. Není pravdou, že by stagnace výstavby byla důsledkem demografického trendu. Naopak pokud v obci není možno stavět nové domy, tak logicky nebude přibývat množství přistěhovalých obyvatel, protože nebudou mít kde bydlet. Naprosto signifikantní je pak ve věci tohoto vzrůstajícího demografického trendu nárůst objektů bydlení od roku 2001, který až do současnosti dosahuje cca 40%.

5. Další věcí je, že jedna z ploch určených v novém územním plánu pro výstavbu objektů bydlení, je lokalita přiléhající k pozemku žalobce, tedy lokalita, která je minimálně stejnou měrou, ne-li dokonce větší (výskyt chřástala polního a tuhýka obecného) dotčena zájmy ochrany přírody a krajiny. Za takové situace má žalobce za to, že dotčené orgány, tj. Agentura i žalovaný postupovali v dané věci svévolně, čímž učinily svůj postup nepřezkoumatelným. Způsob opatřování důkazů ze strany Agentury, se kterým se ostatně ani sám žalovaný ve svém rozhodnutí zcela neztotožnil, je jen dalším příkladem nastíněné libovůle.
6. Žalovaný poté, co vysvětlil postup Agentury v řízení o územním plánu obce Halenkov (s tím, že se v tomto řízení zkoumá pouze vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti), zdůraznil, že předmětem správního řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, je posouzení splnění obligatorních podmínek § 56 zákona, nikoliv hodnocení postupu Agentury v rámci pořizování územního plánu obce, ve kterém měl žalobce možnost zákonnými prostředky uplatňovat svůj nesouhlas s postupem dotčeného orgánu.
7. Žalovaný má za to, že rozhodl zcela v souladu s ustálenou judikaturou týkající si veřejného zájmu, viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 5/2008-93. Dále že Agentura vycházela z nového územního plánu zcela oprávněně, neboť jednou z obligatorních podmínek pro povolení výjimky je neexistence jiného uspokojivého řešení. V daném případě neexistuje veřejný zájem na výstavbě rodinných domů právě na pozemku žalobce, neboť uspokojování bytových potřeb obyvatel obce lze zajistit výstavbou na jiných pozemcích na území obce, kde kolize s ochranou zákonem chráněných druhů živočichů nedojde.
8. Co se týče posuzování pozemku č. 100/1 a námitky žalobce, že nebylo rozhodováno stejně, žalovaný podotýká, že ze strany Agentury není vedeno žádné správní řízení ve věci povolení výjimky dle § 56 zákona, s tím, že pro udělení výjimky musí být splněny všechny podmínky dané ust. § 56 odst. 1 a 2 zákona a to, že je daný pozemek zařazen mezi zastavitelné plochy obce neznamená, že tyto podmínky splněné jsou.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil k výzvě soudu a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
10. Žalobce dne 21. 7. 2015 podal žádost o udělení výjimky dle § 56 odst. 2 písm. c) zákona.
11. Dle ust. § 56 odst. 1 zákona *výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody,*

povoluje orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství¹⁰⁾, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.

12. Dle odst. 2 písm. c) výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů lze povolit v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí.
13. Ze shora uvedených ustanovení vyplývá, že otázka povolení výjimky podle ust. § 56 je otázkou správního uvážení. Soud se proto ve smyslu ust. 78 odst. 1 s.r.s. zabýval pouze otázkou, zda správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení a to s ohledem na žalobní námitky.
14. Dále ze shora uvedených ustanovení vyplývá, že pro povolení výjimky musí být splněno několik podmínek zároveň, čili nesplnění jen jedné z nich je důvodem pro zamítnutí žádosti. Těmito podmínkami jsou: 1. Jiný veřejný zájem (uvedený v § 56 odst. 2 zákona) převažuje nad zájmem ochrany přírody. 2. Neexistuje jiné uspokojivé řešení. 3. Povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska jeho ochrany.
15. Nejvyšší správní soud se již vícekrát k tomuto tématu vyjádřil ve svých rozhodnutích. V rozsudku ze dne 25. 5. 2009, č.j. 8 As 5/2008 – 93 uvedl: „Aby bylo možné dovodit, že tento zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, a že je tedy dán důvod k udělení výjimky dle § 56 odst. 1 a 3 téhož zákona, musí být doloženo, že uvažovaný zásah je nejen potřebný, a v kladném případě, že neexistuje jiné uspokojivé řešení.“ V rozsudku ze dne 10. 5. 2013, č.j. 6 As 65/2012 – 161 uvedl: „Veřejný zájem (§ 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny) musí být výslovně formulován ve vztahu ke konkrétní posuzované záležitosti a musí být přesvědčivě odlišen od zájmu soukromého či kolektivního.“
16. První žalobní námitka směřuje do nepřezkoumatelnosti postupu Agentury z důvodu libovůle a to s ohledem na její postup v řízení o územním plánu a to ve vztahu k pozemku žalobce a pozemku přilehlého, který má dle žalobce zcela stejný biotop a měly by se tak na něj vztahovat stejné podmínky. Soud se ztotožnil s tím, jak se s touto odvolací námitkou vyrovnal žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí (na straně 13 poslední odstavce), ve kterém žalovaný vysvětluje, že v řízení o územním plánu jsou posuzovány vlivy na evropsky významnou lokalitu (EVL) a ptáčí oblast (PO) a nikoliv vlivy na všechny chráněné druhy. Poto zdánlivě rozdílný postoj Agentury v tomto řízení a v řízení územním není vyloučen, jelikož vychází z posouzení rozdílných hodnot. Soud se rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, že pokud žalobce nesouhlasil s postojem Agentury v územním řízení (viz námitka ohledně výskytu chřástala polního a ůhýka obecného), mohl proti němu brojit v tomto řízení a nikoliv v řízení dle § 56 zákona. Soud proto považuje tyto námitky za nedůvodné.
17. Ohledně námitky týkající se posouzení existence naléhavého veřejného zájmu soud dospěl k závěru, že ani v tomto případě nedošlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení i s ohledem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího

správního soudu. Agentura v odůvodnění svého rozhodnutí dochází k závěru, že žalobce neprokázal převahu jiného veřejného zájmu (uspokojení bytové potřeby obyvatel obce s odkazem na vyjádření obce Halenkov ohledně nedostatku ploch k výstavbě ve vlastnictví obce) nad zájmy ochrany přírody. Soud má za to, že Agentura tento závěr v rozhodnutí dostatečně a věcně odůvodnila (demografický trend a osobní zájem žalobce na výstavbě). Agentura dále dochází k závěru, že správní orgán zároveň prokázal, že tento jiný veřejný zájem lze uspokojit jiným řešením – na pozemcích jiných vlastníků a to s ohledem na nový územní plán, dle kterého je možné postavit cca 37 rodinných domů. Pokud tedy existuje jiné uspokojivé řešení (možná výstavba na jiných pozemcích) a není splněna jedna z kumulativního výčtu podmínek pro vydání povolení, pak povolení nelze vydat, ani kdyby se žalobci podařilo prokázat pomocí demografických údajů, že je zde veřejný zájem v podobě nutnosti výstavby bydlení pro obyvatele obce. Soud souhlasí se žalovaným, který má za to, že Agentura musela přihlédnout i k novému územnímu plánu a zohlednit jej ve svém rozhodnutí. Soud proto shledal žalobní námitky týkající se závěrů o neexistenci veřejného zájmu za nedůvodné.

18. Soud taktéž souhlasí se závěrem Agentury, že to, že byl pozemek 100/1 zařazen do zastavitelného území, a priori neznamená, že jeho majitel rovněž dostane povolení v řízení dle § 56, ve kterém bude posuzován jeho již konkrétní stavební záměr. K tomu srovnej též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 6 As 48/2006, rozsudek ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012 – 38.
19. Co se týče poznámky ohledně způsobu opatřování důkazů ze strany Agentury, soud uvádí, že se k této zcela nekonkrétní námitce (pokud vůbec byla míněna jako námitka) nemůže nijak vyjádřit a proto ji považuje za nedůvodnou. Ostatně i sám žalobce uvádí, že tato námitka byla v rozhodnutí o odvolání vypořádána, a žalobce toto vypořádání nikterak nenapadá.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Jelikož soud ze shora uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, v celém rozsahu ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. O nákladech řízení rozhodl Městský soud v Praze podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, a proto nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. listopad 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.